

ἀναλυτισταί, οἱ. Μ. Μητσάκ. ἐν Ἀστεῖ 1 Φεβρ. 95, ἐν ἑπτφ.

ἀναλυτός, 3'. ἀναλυθῆναι δυνάμενος. Εὔγ. Βούλγ.

ἀναλφαθητισμός, δ. Νικ. Κωνσταντίνου ἐν «Ἐφ.» 25 Ἀπρ. 86. — Ἀκρ. 11 Αὐγ. 90.

ἀναλφαθητωσύνη ἀλφαθητωμένη. Ἀκρ. 15 Ἰουλ. 90.

ἀναλώσιμος, 2. Λεξ. νομοτεχν. 40.

ἀναλώτος, 3. Φίλ. Ἰω. ἐν Φυσ. δικ. ἔκδ. Λ. Οἰκ.

ἀναλώτως, 3. Α. Ράγκ. 66.

ἀναμαρμαρόδω-ώ ἀναμαρμαρόμενον στάδιον. Ἀστε. 4 ὁκτ. 95.

ἀναμαρμάρωσις ἡ τοῦ Ἀθήνησιν ἀρχαίου στάδιου. Ἀστε. ἑφ. 29 Μαρτ. καὶ 14 Δεκ. 95. — Ἀστε 5 Μαΐου 96.

ἀναμασήματα, τά. Δ. Ν. Βερν.

ἀναμασήσεις, αἱ. Δ. Ν. Βερν. — Ἐμ. Ροΐδ. ἐν Ἀστε 7 Μαρτ. 94. ἐν ἑπτφ

ἀναμασήτης, δ. Ἐμ. Ροΐδ. — Γ. Μ. Βιζ.

ἀναμασητικός, 3. (ζῶα). Θεοτούμπης

ἐν Ἀστε. ἑφ. 22 Μαΐου 96.

ἀναμελέτησις, ἡ. Αἴών.

ἀναμέλιψις, ἡ. Ἀκρ. 7 Μαρτ. 91.

ἀναμεταδένθυμιζω. «Ἐφ.» 12 Αὔγ. 89.

— Ἀκρ. 6 ὁκτ. 89.

ἀναμεταδένθυμισις, ἡ. «Ἐφ.» 12 Αὔ. 89.

ἀναμετασταθμεύεις, αἱ. (τῶν θωρητῶν μας). Ἀκρ. 13 Νο. 95. — Πρὸς δια-

υρημὸν ἐγράψῃ ἐκεῖ ἡ λέξις.

ἀναμετατιθέναι, ἀναμετατιθεντα ὑπάλ-

ληλοι. «Ἐφ.» 10 ὁκτ. 92.

ἀναμηρησκαστικός, 3. Τίμες. ἐν Ἀκρ.

5 Μαΐου 96.

ἀναμηρησκήματα, τά. Γ. Μ. Βιζ. — ἀνα-

μηρικίσματα δὲ ἐν ἐγγράφῳ Ιερᾶς συνό-

δου Κοστέλεως τῷ 1845.

ἀνάμιγμα, τό. Κ. Κούμ.

ἀναμίκτως. «Ἐφ.» 26 Μαρτ. 89.

ἀναμνημονεύω. Ἀκρ. 5 Δεκ. 88.

ἀναμνηστήριος, 2. Ἀκρ. 26 Ἀπρ. 91.

— Αὐτόθι ἴδιως ἀναμνηστήρια μετάλλια, τάληρα, ἀντικείμενα, 17 Ἰαν. καὶ 19 Μαρτ.

καὶ 3 Σεπτ. 91.

ἀναμορφωσεομανία, ἡ «Ἐφ.» 25

Ἰουν. 93.

ἀναμορφωτέος, 3. Ἀκρ. 3 Ἰουν. 97.

ἀναμορφωτήριος, 2. Σπ. Μαυρογέν. 84.

— ἀναμορφωτήριον, τό. (τῆς Ἐλμύρας τὸ

ἐν ταῖς Ἡνωμ. πολιτ. τῆς βρο. Ἀμερ.) Ἐλ-

λην ἐν Ἀκρ. 16 Ἰουν. 98.

ἀναμορφωτικός, 3. Περ. Βέγιας 86. —

N. Κοντ. λ. 89. Ἀστε 20 Ἰουλ. 94. — Ἀκρ. 2. Νο. 95.

ἀναμορφωτικῶς. «Ἐφ.» 7 Ἰαν. 90. — Ἀκρ. 10 Ἰουλ. 91.

«ἀναμορφωτοὶ ἐκκλησίαι τῆς Γαλλίας». Δικ. Χριστόπ. 74.

ἀναμορφωτρια, ἡ. N. Κοντ. λ. 89.

ἀναμορφεύειν, δ. Δ. Ν. Βερν. 68. — Ἀκρ. 10 Νο. 94 καὶ 14 Ἰαν. 96 καὶ 24 Ἰαν. 97.

ἀναμορφεύτικός, 3. —

ἀναμυζάω-ω Κ. Κούμ. 12. — Νοβ. 73.

ἀναμυζήσεις, ἡ. Νοβ. 73.

ἀναμυζήτηρ, δ. Ο. Α. Ρουσόπ. 90.

ἀναμυζητικός, 3. Κ. Κούμ. 12. — Νο. 73.

ἀναμυρισταῖ, οἱ. αἱρετικοὶ τίνες Χριστια-

νοὶ ἐν Ρωσσίᾳ.

ἀναμυρίσωσις, ἡ. Εὐταξίας ἐν Ἐγχυλ. λ.

ἀναμυρίσθοπος, 2. Ἀστε 20 Νο. 95.

ἀναμυριταλαντεύτως. Σ. Δ. Βάλδ. ἐν

Προμ. 1 Σεπτ. 91.

ἀναγάγωστος, 2. Σ. Α. Κ. ἐν Πανδ.

53 καὶ ἐν Ἀρχαιολ. Ἐφ. Ἀθην. 90.

ἀναγαλεύετος, 2. Φίλ. Ἰω.

ἀναγάλητος, 2. Φίλ. Ἰω ἐν Φυσ. δικ.

ἔκδ. Λ. Οἰκ.

ἀναγάπτυκτος. 2. Κ. Κούμ. — Σ. Α. Κ.

63. — Ἀρ. Σπανάκ. — Ἰγν. Μοσχ. — Κ. Σ.

Ξανθόπ. — Ἡρ. Μητσόπ. — Κ. Σακελλα-

ρόπ. 94.

= **ἀνανάσια**, τά. ὄν. χαρποῦ. Ἀγ. Βλ.

64. — ἀνανάσσαν δὲ θηλυκῶς ἐγράψεν δ

Θ. Γ. Ὁρφ. τῷ 1870 τὸ ὄν. τοῦ φυτοῦ,

κατὰ τὸ Λατιν. anapassa.

ἀνανθρεκός, 3. Γαλ. poltron-esque. Σχ.

Δεβ. λ. 61.

ἀνανεόχμωσις, ἡ. Δ. Χαντς.

ἀναγεῖ τοῦ νεανοῦ· καὶ ἀλλα σημάδια

τοιάντα βαρδαρόφωνα (καὶ βαρδαρογενῆ

ἢ ποθετά) τῆς παλαιοτέρας ἐκκλησιαστικῆς

ἥμαν μουσικῆς ἀνεγράφησαν ἐν Ἐλ. φιλολ.

Συλ. Κοστέλεως τόμ. ΚΑ'.

ἀναγεωτέος, 3. Θ. Ἀφεντ. 76.

ἀναγεωτής, δ. Λεξ. νομοτεχν. 40.

ἀνάγυρετος, 2. Ἰταλ. irresistibile. Λεξ.

νομοτεχν. 40.

ἀναγθός, 2. (= ἀνανθής). Ἀστ. ἑφ. 1

Μαρτ. 97.

ἀναγθοάκισις, ἡ. (χημ.). Αν. Κ.

Δαμδ. 85.

'**Ἀνανιάδης**, δ. ὄν. κύρ. οἰκογεν.

ἀνάγυρτος, 2. Ν. Δούκ. 14.

ἀνανομοθετέω -ω. Ἀκρ. 1 Ἰουν. 97.

